

Wprowadzenie: Okrzyk rozbrzmiewający przez wieki

Wyobraź sobie tę scenę: zamknięta wieczernikowa izba, atmosfera przesycona strachem i zamętem. Dziesięciu uczniów w ukryciu, ich serca wciąż poruszone grozą Krzyża i zdumieniem pustego grobu. Nagle zmartwychwstały Jezus staje pośród nich. Pokój. Niewysłowiona radość. Brakuje jednak jednego: Tomasza, zwanego Didymos (Bliźniak), praktycznego realisty, który potrzebował zobaczyć, by uwierzyć. Tydzień później scena się powtarza. Jezus znów się objawia i tym razem zwraca się wprost do Tomasza. Nie karci go – pokazuje swoje rany: *„Podnieś tutaj swój palec i zobacz moje ręce. Podnieś rękę i włóż w mój bok. Nie bądź niedowiarkiem, lecz wierzącym!”* (J 20,27). I wtedy następuje wybuch najgłębszej prawdy, najczystszej wyznania, samego sedna wiary chrześcijańskiej, wypływającego z serca niegdyś niedowierającego człowieka:

„Pan mój i Bóg mój!” (J 20,28).

Ten okrzyk nie należy tylko do Tomasza – to echo każdego wierzącego, który w zdumieniu i adoracji rozpoznał prawdziwą tożsamość Jezusa z Nazaretu.

I. Scena: Wątpliwość, Spotkanie i Objawienie

Aby zrozumieć wagę tych słów, musimy je osadzić w kontekście. Tomasz nie był obecny podczas pierwszego objawienia się Dziesiątce. Jego sceptycyzm – *„Jeżeli na rękach Jego nie zobaczę śladu gwoździ i nie włożę palca mego w miejsce gwoździ, i nie włożę ręki mojej do boku Jego, nie uwierzę”* (J 20,25) – nie był zwykłym uporem. Był wyrazem bólu po stracie i ludzkiej niemożności pojęcia Zmartwychwstania. Jezus w swej nieskończonej miłosiernej pedagogii nie odrzuca go z powodu wątpliwości, lecz wychodzi naprzeciw jego potrzebie. Ukazuje się namacalnie, ofiarując fizyczne dowody swej uwielbionej Męki. To nie duch – to Ten sam, który został przybity do Krzyża, teraz żywy i przemieniony.

II. „Pan mój i Bóg mój”: Teologiczna analiza wybuchowej prawdy

Wyznanie Tomasza jest krótkie, lecz teologicznie niezwykle gęste, prawdziwy klejnot Objawienia:

1. **„Kyrios” (Pan mój):** W judaistyczno-greckim kontekście „Kyrios” był tytułem absolutnej suwerenności. Odnosił się do samego Boga (tłumacząc hebrajskie „Adonai”, czcigodny zamiennik Jahwe). Odniesienie tego do Jezusa to uznanie Go za Władcę, Pana swego życia. To wyznanie wiary w Jego Zmartwychwstałe Panowanie, wypełniające prorocstwo: *„Aby na imię Jezusa zgięto się każde kolano [...] i aby wszelki język wyznał,*

Tomasz woła w imieniu nas wszystkich! Wieczne znaczenie słów 'Pan mój i Bóg mój!' (J 20,28) | 2

że Jezus Chrystus jest PANEM" (Flp 2,10-11).

2. **„Theos” (Bóg mój):** Oto rewolucyjne sedno. Tomasz nie mówi „bóg” czy „boski”. Używa jednoznacznego terminu **„Theos” (Θεός)**, tego samego, który określa Jedyne Boga Izraela w Starym Testamencie (LXX) i w Prologu tej samej Ewangelii: *„Na początku było Słowo, a Słowo było u Boga, i Bogiem było Słowo”* (J 1,1). Nazywając Jezusa **„Theos”**, Tomasz pod natchnieniem Ducha Świętego ogłasza pełne Bóstwo Jezusa Chrystusa. To nie wywyższony prorok czy potężny anioł – to sam Bóg, który stał się człowiekiem, teraz zmartwychwstały i obecny.
3. **Zaimki dzierżawcze „mój”:** To nie abstrakcyjne stwierdzenie. To osobiste, intymne, całkowite oddanie: *„Pan mój i Bóg mój!”*. To odpowiedź serca, które poddaje się przed oczywistością Wcielonej Miłości zwyciężającej śmierć.

III. Jezus jest Bogiem: Kamień węgielny Wiary

- **Przeciw arianizmowi i herezjom:** Ten werset był kluczowy w zwalczaniu herezji takich jak arianizm (zaprzeczający pełnemu Bóstwu Chrystusa). Ojcowie Kościoła (św. Atanazy, św. Grzegorz z Nazjanzu, św. Augustyn) nieustannie go cytowali.
- **Wypełnienie Objawienia:** Jan konstruuje Ewangelię, by stopniowo odślaniać tożsamość Jezusa, co kulminuje w tym wyraźnym wyznaniu Tomasza.
- **Trójca w działaniu:** Nazywając Jezusa „Bogiem”, Tomasz wyznaje drugą Osobę Trójcy Świętej.
- **Katechizm potwierdza:** „Kościół nazywa Wyznaniem wiary Tomasza 'Pan mój i Bóg mój!' paschalnym ogłoszeniem wiary” (Kompendium Katechizmu, nr 129).

IV. Dlaczego to aktualne DZIŚ? Pokonując „Boga na miarę”

W kulturze relatywizmu i powierzchownej duchowości J 20,28 to potężne przypomnienie:

1. Przeciw redukcjonizmowi pomniejszającym Jezusa
2. Podstawa prawdziwej adoracji
3. Nadzieja przeciw złu i śmierci
4. Odpowiedź na współczesny sceptycyzm

V. Praktyczny przewodnik: Życie „Pan mój i Bóg mój!” w XXI wieku

1. Pogłębiaj zdumienie (Medytacja)

- Rozważaj J 20
- Kontempluj rany Chrystusa

Tomasz woła w imieniu nas wszystkich! Wieczne znaczenie słów 'Pan mój i Bóg mój!' (J 20,28) | 3

- Uczyń z wyznania Tomasza częstą modlitwę

2. Umacniaj wiarę (Formacja)

- Studiuj doktrynalne podstawy
- Konfrontuj wątpliwości poważną lekturą
- Żyj liturgią świadomie

3. Wprowadzaj w czyn (Świadectwo)

- Uznaj Jezusa za Pana wszystkich sfer życia
- Kultuwuj adorację eucharystyczną
- Świadczyć odważnie we współczesnym świecie
- Zaufaj jak ukochane dziecko

Zakończenie: „Błogosławieni, którzy nie widzieli, a uwierzyli”

Jezus oświadcza: „*Uwierzyłeś dlatego, ponieważ Mnie ujrzawsz? Błogosławieni, którzy nie widzieli, a uwierzyli*” (J 20,29). My jesteśmy tymi błogosławionymi. J 20,28 to nie werset przeszłości – to wieczne wezwanie do teraźniejszości, zaproszenie by całym życiem wyznawać:

„PAN MÓJ I BÓG MÓJ!”

Niech to wyznanie będzie naszym fundamentem, światłem w ciemnościach, siłą w słabości i niezłomną nadzieją na pielgrzymce do Ojczyzny Niebieskiej. Amen.